

Neděle církevního roku: III. po Velikonocích

Vstup:

Kazatel 3:1 Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas:

2 Je čas rození i čas umírání, čas sázet i čas trhat;

3 je čas zabíjet i čas léčit, čas bořit i čas budovat;

4 je čas plakat i čas smát se, čas truchlit i čas poskakovat;

5 je čas kameny rozhazovat i čas kameny sbírat, čas objímat i čas objímání zanechat;

6 je čas hledat i čas ztrácet, čas opatrovat i čas odhazovat;

7 je čas roztrhávat i čas sešívát, čas mlčet i čas mluvit;

8 je čas milovat i čas nenávidět, čas boje i čas pokoje.

Píseň: 126 Pán obrátil běh příběhů

Modlitba:

Ty jsi zdroj života,

ráno nás budíš zpěvem ptáků.

Tvé stvoření si obléklo nový šat

a ze všech barev

svítí pestrost tvé milosti.

Obnov také nás

v Duchu Ježíše Krista,

zapláš stíny

z našich duší

a naplň náš každý den

září své lásky. AMEN (modlitba -Sylvia Bukowski)

Text: Jan 16:16 Zanedlouho mě již nespátříte a zanedlouho mě opět uzříte.“ 17 Někteří z jeho učedníků si mezi sebou řekli: „Co znamenají slova ‚zanedlouho mě nespátříte a zanedlouho mě opět uzříte‘ a ‚odcházím k Otci‘?“18 Říkali: „Co znamená ono: zanedlouho? Nevíme, o čem mluví.“ 19 Ježíš poznal, že se ho chtějí otázat, a řekl jim: „Dohadujete se mezi sebou o tom, že jsem řekl: Zanedlouho mě nespátříte a zanedlouho mě opět uzříte?20 Amen, amen, pravím vám, vy budete plakat a naříkat, ale svět se bude radovat; budete se rmoutit, ale váš zármutek se promění v radost. 21 Žena, když rodí, má

zármutek, neboť přišla její hodina; ale když porodí dítě, nevzpomíná už na soužení pro radost, že na svět přišel člověk. 22 I vy máte nyní zármutek. Uvidím vás však opět a vaše srdce se zaraduje a vaši radost vám nikdo nevezme. 23 V onen den se mě nebudete již na nic ptát. Amen, amen, pravím vám, budete-li o něco prosit Otce ve jménu mém, dá vám to.

Milí přátelé, milí bratři a milé sestry,
když jsem si znovu a znovu pročítal oddíl na dnešní neděli, nemohl jsem z hlavy vyhnat dialog z filmu Pán prstenů. Ve filmu ten rozhovor vedou dva hlavní hrdinové – Frodo Pytlík (hrdina, na němž leží odpovědnost za sprovedení zla z tohoto světa) a Sam Křepelka (Frodův přítel a pomocník). (Film byl natočen podle knihy J.R.R. Tolkiena, a jak už to ve filmech bývá, zjednodušuje se. Ale některé momenty člověka berou za srdce i ve filmu.) Pokusím se vám rozhovor přetlumočit. Stručně řečeno v knize jde o boj mezi dobrem a zlem. Dva hlavní hrdinové, které by ovšem nikdo předem do hrdinských rolí nevybral, se dostávají do bezvýchodné situace a vedou mezi sebou tuto řeč:

Frodo Pytlík: *Nedokážu to.*

Sam Křepelka: *Já vím. Všechno je špatně. Ani bychom tu neměli být. Ale jsme tady. Je to jako ve velkých příbězích, pane Frodo. V těch důležitých. Byly plné tmy a nebezpečí. Člověk někdy nechtěl znát konec, protože konec nemohl být šťastný. Jak by mohl svět zůstat, jaký býval, když se stalo tolik zla? Ale nakonec temnota pomine. I noc musí skončit. Přijde nový den. A až vysvitne slunce, bude svítit tím jasněji. To byly příběhy, které v člověku zůstaly, které něco znamenaly. I když byl člověk ještě malý a nechápal proč. Ale myslím, pane, Frodo, že teď chápu. Už vím. Lidi v nich měli dost možností vzdát se, ale nevzdali. Šli dál, protože se něčeho drželi.*

Frodo Pytlík: *Čeho se držíme my, Same?*

Sam Křepelka: *Že v tomhle světě ještě je dobro, pane Frodo. Stojí za to o něj bojovat.*

Když čtete Janovo evangelium, velice záhy si uvědomíte jednu věc. Místa, která ostatní evangelisté projdou velice rychle, jako by proplouvali peřejemi, Jan roztáhne na několik kapitol. Jako kdybyste byli na klidné hladině jezera a měli

čas pozorovat úplně všechno. A tak se dostáváte učedníkům pod kůži a jejich emoce se zhmotňují a nabírají na významu.

Ježíš mluví s učedníky ještě před ukřižováním a je vidět, že učedníci mají strach a nechápou. Ježíš jim řekne: „Zanedlouho mě nespátříte a zanedlouho mě opět uzříte.“ I dnes, kdyby s vámi někdo takto mluvil, jen zaseje nejistotu do vašeho srdce, až dodneška teologové přistupují k dnešnímu oddílku jako k tajemné šifře. Což ovšem ukazuje, že až dodnes jsme si nejistí.

Ježíš vidí rozpaky učedníků. Někdy nemusíte být vševědoucí, abyste poznali, co si druzí myslí a čeho se obávají. Ježíš vidí nahlas nevyslovené obavy učedníků, a proto se jich ptá. Rokovali o věcech ve svém uzavřeném hloučku, ale protože to pro ně bylo příliš těžké, báli se zeptat. Jistě jste to také zažili, že někdo dokázal vyčíst z vašich očí, z vašich pohybů, z tónu hlasu, co se odehrává rádoby skrytě ve vašem nitru. Hra na vyrovnaného člověka, na proškoleného učedníka přestává fungovat, když jde do tuhého.

Ptáte se, co to všechno znamená: „zanedlouho mě neuzříte a zanedlouho mě spatříte“? Co znamená dnešní svět – bez bohoslužeb, bez Krista, bez společenství? Ohrožení nemocí a situací okolo nás, kdy se smrt dotýká toho, o čem jsme si mysleli, že je to život sám. Jsme jako učedníci, bojíme se, že v tom můžeme být sami a můžeme v tom zůstat navěky. Děsí nás pomyšlení na takovou budoucnost?

Dobrý učitel vysvětlí svým žákům, co se děje. A Ježíš to dělá. Říká věci bez obalu a bez zastírání. „Bude to pro vás těžké, právě pro vás. Svět se okolo bude radovat, vy se budete rmoutit.“ To není jednoduché vysvětlení, chtěli bychom slyšet něco jiného. Tak tedy zármutek. Nedalo by se to nějak obejít? Podle Ježíše není jiné cesty.

V době, kdy se porouchané a rozbité věci mění kus za kus, stále ještě nemůžete život vyměnit za jiný. Ježíš takové jednání nebere jako možnost. Sám z cesty kříže neodstoupí. Musí se to vydržet. Ten, kdo to zvládne – vydrží, má jednu jistotu. I temnota musí pominout, i nářek musí skončit. Ovšem zvláštním způsobem. To, co člověk prožíval jako bolest, změní se v radost. Nezmizí to. Minulost se počítá do budoucnosti. Životy, které žijeme nyní, někdy za svízelných podmínek, se promění v to, co zaslibuje Bůh. Ježíš řekne: „Je to porod.“ Bolest nejprve a radost až potom. Dnešní doba se radovala a dlouho počítala s tím, že na prvním místě musí být růst, zábava, obrat, rychlost,

neomezené možnosti. Nešlo to do nekonečna, a nakonec na všechny přichází to těžké.

Jeden farář vykládá ve své knize příběh. S manželkou jel navštívit dceru, která rodině oznámila, že za několik měsíců porodí. Rodiče se tedy sebrali a jeli svou dceru navštívit a na zpáteční cestě budoucí dědeček v autě povídá: „Nic to se mnou neudělalo, měl bych být pyšný, ale neděje se mnou vůbec nic.“ Manželka mu na to řekla: „To je proto, že jsi chlap, nevíš, co to všechno obnáší nosit dítě, zítra půjdeš do obchodu, koupíš si dřevo a uděláš pro to dítě kolébku.“ Než byla kolébka hotová, trvalo to měsíce. Řezání, broušení, lakování, broušení a lakování... Tak tak to milý farář stihl, ale na konci toho všeho se narodil vztah, ne ke kusu nábytku, ale k dítěti, které v kolébce nakonec leželo.

Nelze říci, že život, který žijeme, pro nás nic neznamena, naopak má veliký význam. A bolesti se promění v radost. Nestane se tak náhodou, ale protože to je Boží plán. Boží plán je, že bolest musí pominout, ustoupit, zmizet a MUSÍ nastat radost. Pro věřícího člověka je radost již skryta v novém setkání. Ne s tím, který má být ukřižován, ale s tím, který vstal z mrtvých, kterému jeho a náš Otec daroval nový život. To znamená, že ani smrt se zpětně nedá počítat jako tragédie. Ještě to nevidíme v plnosti, a proto máme strach jako Kristovi učedníci, ale takový je Boží plán. Ještě zažíváme bolest, ale to se změní. Bůh chce, abychom věděli, že s radostí se počítá, že na ni nezapomněl. Radost, kterou člověku nikdo – ani svět, ani nadzemské či přízemní mocnosti – nevezmou.

Srdce se bude radovat. To neznamena, že na tváři člověka bude přelétavý úsměv, chechtání se nad povedeným vtipem. Bude se radovat naše srdce. Člověk tu radost může nalézat už nyní – ve společenství se Vzkříšeným. Může o ni prosit, ale předpokládá to změnu hodnot.

Jan to říká jasně, neprosí se ve jménu růstu, obecného klidu a míru, ale prosí se ve jménu Kristově. A máme-li takovou prosbu ve svém srdci, pak nám Bůh zaslibuje plnost pokoje. „Budete-li mého Otce prosit ve jménu mém, Otec vám to dá.“

Jenom bych chtěl připomenout důležitou věc. Modlitba a prosba není nábožné a náboženské žvanění. Nikde není napsáno, že Bůh splní lidem jakoukoliv prosbu. Jen tu, která se děje v Kristovu jménu, tedy ve shodě s jeho vůlí. Na lidské přídavky a nesmyslná přání tedy můžeme rovnou zapomenout. Vždyť Jan

pod čarou říká – jestliže prosíme v Kristovu jménu, Otec rozdává rovněž v Kristově jménu.

Neříkám tím, že by něco bylo předem vyloučeno z našich modliteb, vyslovit můžeme vše. Avšak jen těžko si dokáží představit modlitby za hrubý domácí produkt, za stoprocentní zaměstnanost, za mezinárodní obchod, za otevřená sportoviště, hranice a kadeřnické salóny. Nechápejte mě špatně, ale více smyslu mi dává prosba za opravdové společenství mezi Bohem a lidmi; za práci, která bude mít smysl; za lék, který s tělem uzdraví také náš pokřivený náhled na opravdové hodnoty, za užívání Božích darů, které povedou nikoliv k tloustnutí, ale k růstu atd... atd...

Kristus byl vzkříšen ne pro lidskou sebeuspokojenost a povrchní oddychnutí si, že naše přešlapy někdy smázne mokrou houbou z tabule. Tak o co vlastně jde? Kristus vstal z mrtvých, aby se náš život proměnil. V tom světle se některé lidské touhy ukáží jako mrtvé, a naopak některé věci jako nezbytné.

Tedy prostě, aby radost mezi námi už neubývala, aby radost byla plná. Prostě v Kristu Ježíši, našem Pánu. Amen

Píseň: 397 – Radujme se vždy společně

Modlitba (Bruno Ferrero):

Pane, když mám hlad pošli, mi někoho, kdo potřebuje jídlo;
 když mám žízeň, pošli mi někoho, kdo potřebuje vodu;
 když je mi zima, pošli mi někoho, kdo potřebuje zahřát;
 když mám trápení, pošli mi někoho, kdo potřebuje utěšit;
 když mě tíží kříž, dej, ať se mohu podělit o kříž někoho jiného;
 když jsem chudý, doved' mě k někomu, kdo je v nouzi;
 když nemám čas, pošli mi někoho, kdo potřebuje pomoci;
 když se cítím na kolenou, pošli mi někoho, kdo potřebuje povzbudit;
 když potřebuji, aby mě někdo chápal, pošli mi někoho, kdo potřebuje pochopení;
 když bych si přál, aby se o mě někdo staral, pošli mi někoho, o koho bych mohl pečovat;
 když myslím na sebe, obrať mé myšlenky k ostatním.

Modlitba Páně:

Otče náš, který jsi v nebesích, posvět' se jméno tvé. Přijď' království tvé. Buď' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť' nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé jest království i moc i sláva na věky. Amen.

Poslání a požehnání

Moji milovaní, nebuďte zmateni výhnní zkoušky, která na vás přišla, jako by se s vámi dělo něco neobvyklého, ale radujte se, když máte podíl na Kristově utrpení, abyste se ještě více radovali, až se zjeví jeho sláva. (1Pt 4)

Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. (Nm 6)

Píseň: 572 – Tvůj, Pane, jsem